

[Indenrigsministeren.]

forinden, det ærede Medlem talte, her fra Talerstolen gav Udtryk for, med hvilken Ængstelse han saa Virkningerne af dette Forslag. Det ærede Medlem er heller ikke ubekendt med, at Sogneraadsmedlemmer af Partiet Venstre i Snesetal Landet over ser med Forfærdelse paa, hvordan det vil gaa med Kommunernes Økonomi, hvis noget lignende som det her foreslaaede skulde blive gennemført.

Det ærede Medlem hævdede, at selv om der ikke var stillet Forslag om, hvor Staten skulde faa Dækning fra, saa var det i hvert Tilfælde givet efter det her foreslaaede, at *Kommunerne* vilde faa saa meget lavere Udgifter. Ja, det er det, men naar man ikke ved, hvor Staten skal tage sine Indtægter fra, ved man heller ikke noget om, hvor meget Beboerne i de paagældende Kommuner vil komme til at svare i Skat i Kraft af de nye Skatter, Staten skal udskrive. Vi vender med andre Ord tilbage til dette: Naar Flertallet i det høje Landsting vil foreslaa saa uhyre Skatteomlægninger som dem, her er Tale om, har det en moralsk Forpligtelse til at paavise, hvorledes Midlerne dertil skal skaffes, og hvordan det hele derefter vil komme til at virke.

Saa siger det ærede Medlem, at det ikke er muligt at opretholde et Skattniveau som det nuværende. Det har den nuværende Regering heller ikke gjort. Gennem den Kriselovgivning, der gælder i Øjeblikket, er der foretaget en Nedsættelse i Form af en Nedgang i Skattniveauet for alle de vanskeligst stillede indenfor det danske Landbrug, som langt, langt overgaar, hvad man her stiller Forslag om. Det er sket under den mest fanatiske Modstand fra det ærede Medlem, til det sidste har han kæmpet imod, at det vanskeligst stillede Landbrug skulde faa denne Nedsættelse i Byrderne — men Kendsgerningen er, at en saadan Lettelse er blevet gennemført. Og det, jeg sagde i min Tale for lidt siden, er, at Regeringen har den Opfattelse, at i en Krise som den nuværende for Landbruget — forudsat, at den fortsættes paa samme Maade i den kommende Tid — vil det, der foreslaas her, som Kriseforanstaltning betragtet for den vanskeligst stillede Del af det danske Landbrug være ganske

utilstrækkeligt, og det vil Regeringen ogsaa handle efter.

I øvrigt er det ejendommeligt, at det ærede Medlem kan være misfornøjet med en Anskuelse som den, jeg gør gældende her i Dag, naar jeg staar overfor Spørgsmaalet om disse Skatter som permanente Skatter, fordi det er Synspunkter, som Venstres Ordfører i disse Spørgsmaal har forfægtet gennem Aarene Gang paa Gang. Det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Pinholt har f. Eks. under Behandlingen i 1925—26 vedrørende de kommunale Ejendomsskatter sagt — det findes Sp. 4888 —:

„Der har været Ønsker fremme om, at man skulde binde Landkommunerne, saa de ikke kunde udskrive mere end til en vis Højde. Det kan vi efter min Mening ikke sidde og bestemme herinde . . .“, og saa begrundet han nærmere dette. Hr. Pinholt var altsaa paa det Tidspunkt ganske klar over, at en Binding af den faste Skattepromille som den her foreslaaede er forkastelig. Hr. Pinholt har tidligere udtalt noget, der paa samme Maade belyser hans Stilling overfor de Synspunkter, der her gøres gældende, da han i sin Tale kom ind paa Tanken om en Landbrugskrise. Hr. Pinholt siger: Jeg er af den Anskuelse,

„at kommer vi, hvad jeg venter, ind i meget vanskelige økonomiske Forhold for Landet, hvorunder Forholdene maaske kommer til at ligne dem i 1880erne og 90erne, saa vil Beskatningen paa fast Ejendom, navnlig i de magre Egne af Landet, gaa tilbage, den er jo høj i Øjeblikket. Den gik tilbage i de nedadgaende Aar i 90erne og gik over paa Indtægt og Formue, fordi det ikke var muligt at opretholde den. Det er en Udvikling, jeg tror, vi vil komme ind i igen i Sognekommunerne. Denne Skat gaar noget tilbage i Nedgangstider og gaar i Opgangstider den modsatte Vej, og det er en fuldkommen rigtig og sund Maade at praktisere Beskatning paa fast Ejendom paa. Landbøkommissionen foreslog, at man i Opgangstider skulde forhøje Promillen og i Nedgangstider formindske den. Det har Kommunerne selv praktiseret i tidligere Tid.“

Den Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Pinholt den Gang gjorde gældende, er nøjagtigt den samme, som jeg har gjort gældende